

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINĖS ADVOKATĖS
ELEANOR SHARPSTON IŠVADA,
pateikta 2019 m. gruodžio 19 d.¹

Byla C-714/18 P

**ACTC GmbH
prieš**

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO)

„Apeliacinis skundas – Europos Sąjungos prekių ženklas – Reglamentas (EB) Nr. 207/2009 – Prašymas įregistruoti Europos Sąjungos žodinių prekių ženklą „tigha“ – Ankstesnio Europos Sąjungos prekių ženklo „TAIGA“ savininko protestas – Dalinis prašymo įregistruoti prekių ženklą atmetimas – 8 straipsnio 1 dalies b punktas – Galimybės supainioti vertinimas – Konceptualaus žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo vertinimas – 42 straipsnio 2 dalis – Įrodymas, kad ankstesnis prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas – Įrodymas dėl naudojimo „prekių ar paslaugų daliai“ – Atskiros prekių pakategorės nustatymas“

I. Įvadas

1. Šioje byloje Teisingumo Teismas turėtų priimti sprendimą dėl sąvokos „prekių ar paslaugų dalis“, minimos 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo², iš dalies pakeisto Reglamentu (ES) 2015/2424³, 42 straipsnio 2 dalyje, kurioje reglamentuojamas ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymas, apimties vykstant šio prekių ženklo savininko pradėti protesto procedūrai.

2. Nors šią sąvoką Europos Sąjungos Bendrasis Teismas išaiškino 2005 m. liepos 14 d. Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)*⁴, Teisingumo Teismas dar neturėjo galimybės patvirtinti tame sprendime nustatytų principų, kuriais grindžiamas 2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimas *ACTC / EUIPO – Taiga (tigha)*⁵ (toliau – skundžiamas sprendimas), dėl kurio *ACTC GmbH* pateikė apeliacinį skundą.

¹ Originalo kalba: prancūzų.

² OL L 78, 2009, p. 1.

³ 2015 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/2424, kuriuo iš dalies keičiamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo ir Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2868/95, skirtas įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo, ir kuriuo panaikinamas Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2869/95 dėl Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženkams ir pramoniniam dizainui) mokamų mokesčių (OL L 341, 2015, p. 21; toliau – Reglamentas Nr. 207/2009). Reglamentas Nr. 207/2009 pakeistas 2017 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 154, 2017, p. 1).

⁴ T-126/03, toliau – Sprendimas *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)*, EU:T:2005:288.

⁵ T-94/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:539.

3. Taigi šiuo apeliaciniu skundu Teisingumo Teismui suteikiama galimybė išnagrinėti svarbiausią analizės, ar ankstesnis Europos Sąjungos prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas, aspektą, t. y. tokio naudojimo materialinę taikymo sritį, atsižvelgiant į 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Leno Marken*⁶ dėl teritorinės naudojimo taikymo srities. Konkrečiai Teisingumo Teismo prašoma priimti sprendimą dėl kriterijaus, kurį reikia taikyti siekiant apibrėžti prekių ir (arba) paslaugų, kurioms žymėti iš tikrųjų buvo naudojamas ankstesnis Europos Sąjungos prekių ženklas, pakategores.

4. Atsižvelgiant į Teisingumo Teismo prašymą, šioje išvadoje bus nagrinėjami tik šioje byloje kylantys nauji esminiai teisės klausimai, t. y. apeliacinio skundo pirmajame pagrinde, susijusiame su Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pažeidimu, ir šio apeliacinio skundo antrojo pagrindo antros dalies trečiajame kaltinime, susijusiame su konceptualių žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumu, iškelti klausimai.

II. Teisinė sistema

5. Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

<...>

b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.“

6. Šio reglamento 15 straipsnio 1 dalies pirmojoje pastraipoje nustatyta:

„Jeigu per penkerius metus nuo įregistravimo savininkas nepradėjo iš tikrųjų naudoti Bendrijos prekių ženklo Bendrijoje juo žymėdamas prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas <...>, Bendrijos prekių ženklui taikomos šiame reglamente numatytos sankcijos, išskyrus atvejus, kai ženklas nebuvo naudojamas dėl tinkamų priežasčių.“

7. Šio reglamento 42 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„Pareiškėjo prašymu padavęs protestą ankstesnio Bendrijos prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymus, kad penkerius metus iki paraiškos Bendrijos prekių ženklui paskelbimo ankstesnis Bendrijos prekių ženklas Bendrijoje iš tikrųjų buvo naudojamas žymint prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas, ir kurias savininkas mini pagrįsdamas protestą, arba kad buvo rimtų priežasčių ženklo nenaudoti, jeigu tą dieną ankstesnis Bendrijos prekių ženklas yra buvęs registruotas ne mažiau kaip penkerius metus. Nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, protestas atmetamas. Jeigu ankstesnis Bendrijos prekių ženklas buvo naudojamas žymint tikrai dalį prekių ar paslaugų, kurioms jis yra įregistruotas, nagrinėjant protestą prekių ženklas laikomas įregistruotu tikrai tai prekių ar paslaugų daliai.“

⁶ C-149/11, EU:C:2012:816.

III. Ginčo aplinkybės

8. Ginčo aplinkybės išsamiai išdėstytos skundžiamame sprendime, konkrečiai – jo 1–10 punktuose, į kuriuos darau nuorodą. Esminės ir šiai išvadai suprasti būtinos aplinkybės gali būti apibendrintos taip, kaip nurodyta toliau.

9. Šis ginčas kilo dėl *Taiga AB*, žodinio Europos Sąjungos prekių ženklo savininko TAIGA (toliau – ankstesnis prekių ženklas), pareikšto protesto dėl ACTC prašymo įregistruoti žodinį Europos Sąjungos prekių ženklą *tigha* (toliau – prašomas įregistruoti prekių ženklas) 25 klasės prekėms, kaip jos suprantamos pagal Nicos sutartį⁷, atitinkančioms tokį aprašymą:

„Drabužiai; viršutiniai drabužiai; apatiniai drabužiai; avalynė; galvos apdangalai; apavas ir darbo batai; darbiniai drabužiai; pirštinės; diržai ir kojinės“.

10. Šis protestas grindžiamas galimybe suklaidinti, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punktą.

11. 2015 m. vasario 9 d. sprendimu Protestų skyrius atmetė protestą. *Taiga* apskundė šį sprendimą. 2016 m. gruodžio 9 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) ketvirtoji apeliacinė taryba iš dalies, t. y. visoms nagrinėjamos 25 klasės prekėms, kaip jos suprantamos pagal Nicos sutartį, panaikino Protestų skyriaus sprendimą ir atmetė registracijos paraišką dėl šių prekių.

12. Pirma, Apeliacinė taryba nusprendė, jog įrodyta, kad ankstesnis prekių ženklas naudotas, be kita ko, tam tikroms 25 klasės prekėms, kaip jos suprantamos pagal Nicos sutartį (drabužiai; viršutiniai drabužiai; apatiniai drabužiai; galvos apdangalai; darbo drabužiai; pirštinės; diržai ir kojinės), žymėti.

13. Antra, vertindama galimybę suklaidinti Apeliacinė taryba, nustačiusi, kad atitinkama teritorija yra Europos Sąjunga ir kad vartotojai yra labai pastabūs, pirkdami ankstesnio prekių ženklo prekes, ir ne tokie pastabūs, pirkdami tam tikras prašomo įregistruoti prekių ženklo prekes (drabužius, batus, galvos apdangalus ir rankines), konkrečiai nusprendė, kad nagrinėjamos 25 klasės prekės, kaip jos suprantamos pagal Nicos sutartį, yra tokios pačios kaip ankstesnio prekių ženklo arba į jas panašios, kad žymenys, dėl kurių kilo ginčas, vizualiai yra labai panašūs, fonetiškai – tapatūs, bent jau anglakalbiam vartotojams, ir kad didžiajai atitinkamos visuomenės daliai šie žymenys negali sietis su kokia nors sąvoka. Tokiomis aplinkybėmis Apeliacinė taryba nustatė, kad, kiek tai susiję su 25 klasės prekėmis, kaip jos suprantamos pagal Nicos sutartį, yra galimybė supainioti prekių ženklus, dėl kurių kilo ginčas.

IV. Procesas Bendrajame Teisme

14. 2017 m. vasario 13 d. apeliante Bendrajame Teisme pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Savo ieškiniiui pagrįsti ji iš esmės nurodė du pagrindus, susijusius, pirma, su Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pažeidimu ir, antra, su šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu.

15. Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas visą šį ieškinį atmetė.

⁷ Peržiūrėta ir iš dalies pakeista 1957 m. birželio 15 d. Sutartis dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženkluams registruoti (toliau – Nicos sutartis).

V. Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

16. Savo apeliaciniu skundu apeliantė pirmiausia prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą sprendimą ir ginčijamą sprendimą, taip pat subsidiariai – panaikinti šį sprendimą ir grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui. Ji taip pat prašo Teisingumo Teismo priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

17. EUIPO prašo Teisingumo Teismo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

18. *Taiga* savo ruožtu prašo Teisingumo Teismo atmesti šį apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas, įskaitant jos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

VI. Vertinimas

19. Savo apeliaciniam skundui pagrįsti apeliantė nurodo du pagrindus.

20. Pirmasis pagrindas susijęs su Bendrojo Teismo padarytu Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pažeidimu. Šiame pagrinde apeliantė prašo Teisingumo Teismo priimti sprendimą dėl prekių pakategorės apibrėžčiai taikytinų taisyklių ir principų įrodinėjant, kad ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų⁸.

21. Antrasis pagrindas susijęs su Bendrojo Teismo padarytu šio reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu, todėl apeliantė ginčija Bendrojo Teismo vertinimą dėl galimybės supainioti prekių ženklus, dėl kurių kilo ginčas, konkrečiai – dėl conceptualaus žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo vertinimo tvarkos.

A. Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalies pažeidimu

1. Skundžiamas sprendimas

22. Bendrajame Teisme apeliantė tvirtino, jog remiantis *Taiga* pateiktais naudojimo įrodymais negalima įrodyti, kad ankstesnis prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas visų 25 klasės „drabužių“, kaip jie suprantami pagal Nicos sutartį, kategorijai žymėti. Pirmiausia apeliantė kaltino Apeliacinę tarybą nepripažinus, kad yra atskira ankstesnio prekių ženklo prekių pakategorė, kuri apima tik nuo blogų oro sąlygų apsaugoti skirtus lauko drabužius⁹.

23. Bendrasis Teismas išnagrinėjo apeliantės argumentus skundžiamo sprendimo 23–37 punktuose. Pirmiausia šio sprendimo 28 punkte Bendrasis Teismas priminė Reglamento Nr. 207/2009 15 ir 42 straipsniuose nurodytas nuostatas. Paskui Bendrasis Teismas priminė savo paties jurisprudencijoje suformuotus principus, pirma, skundžiamo sprendimo 29–31 punktuose dėl šio reglamento 42 straipsnio *ratio legis* ir, antra, šio sprendimo 32 punkte dėl kriterijų, kuriuos reikia taikyti, siekiant nustatyti, ar egzistuoja atskira prekių pakategorė, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą.

⁸ Naudojimo iš tikrųjų klausimas yra specifinio ir išankstinio pobūdžio, nes, norint jį atsakyti, reikia nustatyti, ar protesto nagrinėjimo tikslais ankstesnis prekių ženklas gali būti laikomas *įregistruotu* nagrinėjamos prekės ar paslaugos, todėl šis klausimas nepatenka į paties protesto, susijusio su *galimybe supainioti* su šiuo prekių ženklu, nagrinėjimo sritį.

⁹ Savo apeliaciniame skunde apeliantė teigia, kad reikalaujama prekių pakategorė apima šias prekes: „drabužius, viršutinius drabužius, apatinius drabužius; galvos apdangalus; pirštines, diržus ir kojines, visos paminėtos prekės turi būti naudojamos kaip nuo blogų oro sąlygų (šalčio, vėjo ir (arba) tik lietaus) apsaugoti skirti lauko drabužiai; darbo drabužius“ (išskirta mano).

24. Analizės tikslais man atrodo naudinga pakartoti minėtus punktus:

- „29 Kadangi Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio nuostatos leidžia ankstesnį prekių ženklą laikyti įregistruotu tik tai prekių ar paslaugų daliai, kurią žymint prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymas buvo pateiktas, pirma, jos yra ankstesnio prekių ženklo savininko teisių, įgytų dėl prekių ženklo įregistravimo, apribojimas, todėl jos negali būti aiškinamos taip, kad būtų neteisėtai apribota ankstesnio prekių ženklo apsaugos apimtis, ypač jei prekės ir paslaugos, kurioms įregistruotas prekių ženklas, sudaro pakankamai apibrėžtą kategoriją, ir, antra, jos turi būti suderinamos su savininko teisėtu interesu ateityje naudojantis įregistruoto prekių ženklo teikiama apsauga išplėsti savo prekių ar paslaugų asortimentą, atsižvelgiant į žodžius, apibūdinančius prekes ir paslaugas, kurioms buvo įregistruotas prekių ženklas. (šiuo klausimu žr. Sprendimą *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* (51 ir 53 punktai)).
- 30 Jei prekių ženklas buvo įregistruotas pakankamai didelei prekių ar paslaugų kategorijai, kad ją būtų galima suskirstyti į kelias autonomiškas pakategorės, prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų žymint dalį šių prekių ar paslaugų įrodymas vykstant protesto procedūrai suteikia apsaugą tik vienai ar kelioms pakategorėms, kurioms priklauso prekės ar paslaugos, kurioms žymėti realiai naudojamas prekių ženklas. Tačiau jei prekių ženklas buvo įregistruotas prekėms ar paslaugoms, apibrėžtomis taip tiksliai ir išsamiai, kad neįmanoma atitinkamos kategorijos suskirstyti į akivaizdžias pakategorės, prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų žymint minėtas prekes arba paslaugas įrodymas nagrinėjant protestą apima visą šią kategoriją (Sprendimo *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* 45 punktas ir 2007 m. vasario 13 d. Sprendimas *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)*¹⁰ (T-256/04, EU:T:2007:46, 23 punktas)).
- 31 Vis dėlto, nors naudojimo iš dalies principu siekiama nepanaikinti prekių ženklų, kurie nebuvo naudoti žymint konkrečią prekių kategoriją, panaudojimo galimybių, vis dėlto dėl jo iš ankstesnio prekių ženklo savininko negali būti atimta bet kokia prekių, kurios, nors nėra tiksliai tapatos prekėms su įrodytu naudojimu iš tikrųjų, iš esmės nėra skirtingos ir priklauso tai pačiai grupei, kuri gali būti suskirstyta tik savavališkai, apsauga. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad praktiškai prekių ženklo savininkui neįmanoma pateikti prekių ženklo naudojimo, žymint visas įsivaizduojamas su įregistravimu susijusių prekių rūšis, įrodymo. Todėl „prekių ar paslaugų dalies“ sąvoka gali apimti ne visas parduodamų panašių prekių ar paslaugų atmainas, o tik prekes ir paslaugas, kurios yra pakankamai skirtingos, kad sudarytų nuoseklias kategorijas arba pakategorės (Sprendimo *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* 46 punktas ir 2014 m. kovo 6 d. Sprendimas *Anapurna / VRDT – Annapurna (ANNAPURNA)* (T-71/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:105, 63 punktas).
- 32 Vertinant, ar prekės yra nuoseklios pakategorės, kurią būtų galima laikyti atskira, dalis, iš jurisprudencijos matyti, kad, jeigu vartotojas pirmiausia ieško jo specifinius poreikius atitinkančios prekės ar paslaugos, nagrinėjamos prekės ar paslaugos tikslas ar paskirtis yra pagrindinis jo pasirinkimą lemiantis veiksnys. Kadangi vartotojai šiuo kriterijumi naudojasi prieš pirkdami bet kokią prekę, tikslo ir paskirties kriterijus yra svarbiausias apibrėžiant prekių ar paslaugų pakategorę. Tačiau nagrinėjamų prekių pobūdis ir savybės nėra svarbios nustatant prekių arba paslaugų pakategorės (žr. 2016 m. spalio 18 d. Sprendimo *August Storck / EUIPO – Chiquita Brands (Fruitfuls)* (T-367/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:615, 32 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją¹¹)).

¹⁰ Toliau – Sprendimas *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)*.

¹¹ Šią nurodytą jurisprudenciją sudaro Sprendimas *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)* (29 ir 31 punktai), taip pat 2013 m. gegužės 16 d. Sprendimas *Aleris / VRDT – Carefusion 303 (ALARIS)* (T-353/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:257, 22 ir 23 punktai).

25. Priminę šias teisės normas ir taikytinus jurisprudencijoje nustatytus principus, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 33–36 punktuose išnagrinėjo, ar, remiantis *Taiga* pateiktais įrodymais, galima faktiškai išskirti atskirą prekių, apimančių tik nuo blogų oro sąlygų apsaugoti skirtus lauko drabužius, pakategorę.

26. Pirma, Bendrasis Teismas nustatė, kad *Taiga* pateiktuose naudojimo įrodymuose nurodytos prekės yra „tos pačios paskirties, nes jos skirtos dengti, slėpti, puošti ir nuo gamtos veiksnių apsaugoti žmogaus kūnui“, ir „bet kuriuo atveju negali būti laikomos „iš esmės skirtingomis“, kaip tai suprantama pagal skundžiamo sprendimo 31 punkte nurodytą jurisprudenciją¹².

27. Antra, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad šioms prekėms būdingos specifinės savybės, kurios iš esmės neturi poveikio, nes, kaip suprantama pagal skundžiamo sprendimo 32 punkte nurodytą jurisprudenciją, šios savybės nėra svarbios apibrėžiant prekių pakategorę¹³.

28. Taigi skundžiamo sprendimo 37 punkte Bendrasis Teismas atmetė minėtą pagrindą.

2. Analizė

29. Savo pirmajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantė ginčija skundžiamo sprendimo 34 punktą, kuriame Bendrasis Teismas pripažino, kad *Taiga* pateiktuose naudojimo įrodymuose nurodytos prekės yra tokios pat paskirties, nes jos skirtos „dengti, slėpti, puošti ir nuo gamtos veiksnių apsaugoti žmogaus kūną“.

30. Apeliantė teigia, kad šioje analizėje padarytos dvi teisės klaidos, nes Bendrasis Teismas nukrypo nuo savo paties Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* ir Sprendime *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)* nustatytų taisyklių ir principų.

31. Šį pirmąjį pagrindą sudaro dvi dalys.

32. Pirmoje šio pagrindo dalyje apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis savo vertinimą grindžia ne prekėmis, kurioms buvo įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, o tik *Taiga* pateiktuose naudojimo įrodymuose nurodytomis prekėmis. Apeliantės manymu, Bendrasis Teismas turėtų atsakyti į klausimą, ar ankstesnis prekių ženklas buvo įregistruotas ganėtinai plačiai prekių kategorijai, kad šios kategorijos prekes būtų galima suskirstyti į kelias pakategores, kurias būtų galima laikyti atskiromis, todėl naudojimas apimtų tik specifines platesnei kategorijai priklausančias prekes.

33. Antroje šio pagrindo dalyje apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą, kad šis neatsižvelgė į tai, jog šios prekės skirtos daigiafunkciam naudojimui, t. y. dengti, slėpti, puošti arba apsaugoti žmogaus kūną, kad, be to, šios prekės skirtos skirtingai visuomenei, ir galiausiai, kad jos parduodamos taip pat skirtingose parduotuvėse, todėl skiriasi nuo prašomo įregistruoti prekių ženklo drabužių.

34. Pirmiausia primenu, kad Teisingumo Teismas neturi nuspręsti, ar faktiškai yra įrodyta, jog ankstesnis prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas bendros 25 klasės drabužių, kaip jie suprantami pagal Nicos sutartį, kategorijos atskirai prekių pakategorei žymėti. Iš esmės pagal suformuotą jurisprudenciją svarbių faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas priklauso tik Bendrojo Teismo kompetencijai¹⁴.

¹² Žr. skundžiamo sprendimo 34 punktą.

¹³ Žr. skundžiamo sprendimo 35 punktą.

¹⁴ Žr. 2019 m. rugsėjo 5 d. Sprendimą *Europos Sąjunga / Guardian Europe ir Guardian Europe / Europos Sąjunga* (C-447/17 P ir C-479/17 P, EU:C:2019:672, 137 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija); taip pat 2019 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Outsource Professional Services / EUIPO* (C-528/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:961, 47 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

35. Vis dėlto Teisingumo Teismas turi nuspręsti dėl Bendrojo Teismo atliekant savo vertinimą taikytų principų ir teisės normų. Iš tikrųjų Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalyje nurodyta sąvoka „prekių ar paslaugų dalis“ patikslinama naudojimo materialinė taikymo sritis, o tai yra svarbiausias analizės, ar prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas, aspektas.

36. Nors apeliantė visiškai neginčija Bendrojo Teismo Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* ir Sprendime *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)* suformuotos jurisprudencijos, mano manymu, būtina, kad Teisingumo Teismas priimtų sprendimą dėl toje jurisprudencijoje nurodytų sąvokų, kad būtų ne tik nuspręsta dėl šiame apeliaciniame skunde apeliantės pateiktų kaltinimų, bet ir patvirtinta arba paneigta jurisprudencija, kuria kelerius metus remiasi Bendrasis Teismas.

a) Sprendime „Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)“ ir Sprendime „Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)“ Bendrojo Teismo nustatytos taisyklės ir principai

37. Iš karto pažymiu, kad pritariu Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* ir Sprendime *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)* išdėstytiems Bendrojo Teismo argumentams, kurie pakartoti šios išvados 24 punkte.

38. Manau, kad Bendrojo Teismo pateiktas Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalyje esančios sąvokos „prekių ar paslaugų dalis“ aiškinimas visų pirma leidžia užtikrinti esminę prekių ženklo funkciją. Šis aiškinimas atitinka šiame reglamente Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatytas taisykles ir Teisingumo Teismo jurisprudenciją dėl sąvokos ankstesnio prekių ženklo „naudojimas iš tikrųjų“ aiškinimo.

39. Primenu, kad prekės ženklo funkcija – užtikrinti vartotojui prekių ženklų žymimos prekės ar paslaugos kilmės tapatumą, kad jis galėtų neklysdamas atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitos kilmės prekių ar paslaugų¹⁵.

40. Siekiant užtikrinti šią funkciją, pagal Reglamentą Nr. 207/2009 prekių ženklo savininkui suteikiamos visos teisės ir galios, kad išimtinio skiriamą žymens naudojimu ir iš to kylančiu prekių ar paslaugų žymėjimu rinkoje galėtų būti įtvirtinta sąžininga ir neiškraipyta konkurencija. Tačiau šios teisės neturi viršyti to, kas griežtai būtina šiam tikslui pasiekti, juo labiau kad, priešingai nei kitose intelektinės bei pramoninės nuosavybės teisės srityse suteikiama apsauga, prekių ženklų teisės teikiama apsauga gali būti neribota laiko atžvilgiu.

41. Taigi, Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė užtikrinti, kad prekių ženklai galėtų atlikti savo esminę funkciją taip, kad nebūtų iškraipytas prekių ženklo teisės tikslas ir nebūtų gauta neteisėtos konkurencinės naudos.

42. Iš Reglamento Nr. 207/2009 15 straipsnio matyti, kad ankstesnio prekių ženklo apsauga pateisinama tik tada, kai tas prekių ženklas yra „iš tikrųjų naudojamas Sąjungoje prekėms arba paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas, žymėti“¹⁶.

¹⁵ Žr., be kita ko, 2019 m. spalio 17 d. Sprendimą *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark / Schmid* (C-514/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:878, 37 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

¹⁶ Taip pat žr. šio reglamento 10 konstatuojamąją dalį.

43. Tuo tikslu šio reglamento 42 straipsnio 2 dalyje nurodyta, jog Europos Sąjungos prekių ženklo pareiškėjas gali prašyti pateikti įrodymą, kad ankstesnis prekių ženklas Sąjungoje buvo „iš tikrųjų naudojamas“ penkerius metus iki paraiškos prekių ženklui, dėl kurio pareiškėtas protestas, paskelbimo¹⁷. Taigi, Sąjungos teisės aktų leidėjas pripažino, kad penkerių metų laikotarpis yra pagrįstas, kad būtų galima įrodyti, jog prekių ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas.

44. Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad sąvoka „naudojimas iš tikrųjų“ yra savarankiška Sąjungos teisės sąvoka¹⁸. Teisingumo Teismas nuomone, prekių ženklas „iš tikrųjų naudojamas“, kai jis naudojamas pagal savo pagrindinę funkciją, išskyrus simbolinį naudojimą, kurio vienintelis tikslas – išsaugoti prekių ženklo suteikiamas teises¹⁹. Teisingumo Teismas mano, kad tai, jog prekių ženklas yra nenaudojamas sudaro ne tik konkurencijos kliūčių, nes juo ribojamas žymenų, kuriuos kiti asmenys gali įregistruoti kaip prekių ženklus, pasirinkimas ir atimama iš konkurentų galimybė naudoti tokį arba panašų prekių ženklą pateikiant į vidaus rinką prekes arba paslaugas, kurios yra tapačios prekėms arba paslaugoms, saugomoms nagrinėjamu prekių ženklu, arba į jas panašioms, bet ir kliūčių laisvam prekių ir paslaugų judėjimui²⁰.

45. Konstatuoju, kad Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* ir Sprendime *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)* Bendrojo Teismo nustatyti principai atitinka Teisingumo Teismo jurisprudenciją.

46. Pirma, Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* Bendrasis Teismas, atsižvelgdamas į 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo²¹ 43 straipsnio 2 dalį (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalį), išnagrinėjo apsaugos, teiktinos, kai ankstesnis prekių ženklas „naudojamas iš dalies“, t. y. kai įrodoma, kad prekių ženklas naudojamas iš tikrųjų tik daliai prekių ar paslaugų, kurioms jis įregistruotas, apimties klausimą. Remdamasis tuo, kad Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnis) nuostatomis ribojamos ankstesnio prekių ženklo savininko teisės, įgytos įregistravus prekių ženklą, Bendrasis Teismas išaiškino toje nuostatoje nurodytą sąvoką „prekių ar paslaugų dalis“ taip, kad ankstesnis prekių ženklas pirmiausia galėtų užtikrinti savo pagrindinę funkciją. Todėl jo pateiktu išaiškinimu siekiama užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp, viena vertus, šiuo tikslu ankstesnio prekių ženklo savininkui suteiktų išimtinių teisių išlaikymo ir apsaugojimo ir, kita vertus, jų apribojimo, siekiant išvengti to, kad iš dalies naudojamas prekių ženklas būtų plačiai saugomas remiantis tik tuo, kad jis buvo įregistruotas dideliame prekių ar paslaugų asortimentui²².

47. Prekių ar paslaugų, kurioms buvo įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, kategorijų apimtis yra lemiamas šios pusiausvyros veiksnys²³.

48. Bendrasis Teismas nurodo dvi situacijas.

17 Šiuo klausimu žr. Sąjungos teisės aktų leidėjo padarytus Reglamentui Nr. 207/2009 taikytino 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, 1995, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 189), 15–22 taisyklių patikslinimus.

18 Žr., be kita ko, 2003 m. kovo 11 d. Sprendimą *Ansul* (C-40/01, EU:C:2003:145, 25–31 punktus).

19 Žr. 2004 m. sausio 27 d. nutarimą *La Mer Technology* (C-259/02, EU:C:2004:50, 27 punktus); taip pat 2019 m. spalio 17 d. Sprendimą *Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark / Schmid* (C-514/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:878, 36 punktą ir jame nurodyta jurisprudenciją).

20 Žr. 2012 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Leno Marken* (C-149/11, EU:C:2012:816, 32 punktą).

21 OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146.

22 Žr. Sprendimo *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* 51 punktą.

23 Ten pat, 44 punktą.

49. Pirmą situaciją yra tokia: ankstesnis prekių ženklas buvo įregistruotas itin „tiksliai ir išsamiai“ apibrėžtomis ir homogeniškesnę prekių ar paslaugų kategoriją sudarančioms prekėms ar paslaugoms. Tokiu atveju Bendrasis Teismas mano, kad neįmanoma atitinkamos kategorijos suskirstyti į akivaizdžias pakategorijas, nes prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų žymint tas prekes arba paslaugas įrodymas vykstant protesto procedūrai turi apimti visą šią kategoriją²⁴.

50. Pritariu Bendrojo Teismo argumentams. Kalbant apie daugiau ar mažiau vienalyčių prekių kategorijos prekes, pažymėtina, kad šios kategorijos prekę įsigyti pageidaujantis vartotojas pagalvos arba gali pagalvoti apie ankstesnį prekių ženklą ir, pavyzdžiui, apie prekių kokybę, kurią šis prekių ženklas jam užtikrins. Tokiomis aplinkybėmis, mano manymu, yra pagrįsta ir pakanka įrodyti, kad prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas tos kategorijos prekių daliai. Taip galima išvengti Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytos galimybės suklaidinti ir kartu apsaugoti ankstesnio prekių ženklo savininko komercinius interesus. Tiesą sakant, reikalaujant pernelyg didelių įrodymų, kad prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas, nereikėtų nepagrįstai apriboti išimtinių prekių ženklo savininko teisių išplėsti savo šios vienalytės kategorijos prekių asortimentą.

51. Antroji situacija yra tokia: ankstesnis prekių ženklas buvo įregistruotas didelei heterogeniškai prekių ar paslaugų kategorijai. Tokiu atveju Bendrasis Teismas mano, kad galima numatyti kelias pakategorijas, kurias *galima* laikyti atskiromis, jeigu jos yra nuoseklios, o tai reiškia, kad jos apima „analogiškas“ arba „iš esmės nesiskiriančias“ prekes ar paslaugas²⁵. Šiuo atveju Bendrasis Teismas laikosi nuomonės, kad prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų žymint dalį šių prekių ar paslaugų įrodymas vykstant protesto procedūrai suteikia apsaugą tik vienai ar kelioms pakategorijoms, prie kurių priskiriamos prekės ar paslaugos, kurioms žymėti realiai naudojamas prekių ženklas²⁶.

52. Pritariu ir šiai analizei. Iš tikrųjų, kalbant apie heterogeniškos kategorijos prekes, priskiriamas prie tos pačios prekių klasės, yra ne tik mažesnė galimybė suklaidinti atitinkamą visuomenę, bet taip pat yra ne taip svarbu užtikrinti ankstesnio prekių ženklo savininko komercinių interesų apsaugą. Jeigu ankstesnis prekių ženklo savininkas įregistruoja savo prekių ženklą dideliame prekių, kuriomis jis galbūt galėtų prekiauti, bet kurių, akivaizdu, dar nepateikė rinkai, asortimentui, jis užkerta galimybę savo konkurentams patekti į plačią prekių rinką. Bendrojo Teismo pasiūlytas problemos sprendimas leidžia užtikrinti, kad būtų paisoma ankstesniam prekių ženklo savininkui pripažintų teisių, konkrečiai - teisės naudotis prekių ar paslaugų, panašių į tas, kurių naudojimą iš tikrųjų galėjo įrodyti, apsauga ir teisės išplėsti savo prekių asortimentą į jį įtraukiant tas prekes, kartu užtikrinant, kad prekės ženklas liktų prieinamas toms prekėms ar paslaugoms, kurios, dėl to, kad yra „pakankamai skirtingos“²⁷, patenka į kitą prekių ar paslaugų kategoriją arba pakategoriją.

53. Antra, siekdamas nustatyti „nuoseklią“ prekių pakategoriją, kuri galėtų būti laikoma atskira, Bendrasis Teismas remiasi nagrinėjamų prekių ar paslaugų tikslo arba paskirties kriterijumi, o prekių ar paslaugų pobūdis ir savybės, jo manymu, nėra svarbios šiam vertinimui²⁸.

54. Ir vėl negaliu nesutikti su tokiu vertinimu.

²⁴ Ten pat, 45 punktas.

²⁵ Pakartoju Bendrojo Teismo Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* vartojamus žodžius (46 punktas).

²⁶ Žr. Sprendimo *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* 45 punktą.

²⁷ Ten pat, 46 punktas.

²⁸ Tai matyti iš jurisprudencijos, suformuotos Sprendime *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)*. Taip pat žr. skundžiamo sprendimo 32 punktą.

55. Viena vertus, taikant tokį vertinimą, mano manymu, galima geriausiai apsaugoti išimtinės teises, kuriomis naudojasi ankstesnio prekių ženklo savininkas. Iš tikrųjų, nustatius atskirą prekių pakategorę atsižvelgiant ne tik į jų tikslą, bet ir jų pobūdį bei konkrečias savybes, būtų per daug griežtai apribota materialinė šių teisių, ypač teisių, kuriomis naudojasi prekių ženklo savininkas, vystydamas ir plėsdamas savo prekių, kurioms įregistruotas ankstesnis prekių ženklas, asortimentą, taikymo sritis. Jeigu su prekių pobūdžiu ir savybėmis susiję kriterijai savaime yra svarbūs, jie dar labiau reikšmingi apibrėžiant atitinkamą visuomenę ir vertinant suklaidinimo galimybę.

56. Antra vertus, pažymiu, kad Teisingumo Teismas patvirtino Bendrojo Teismo požiūrį vertinant pagal Reglamento Nr. 207/2009 43 straipsnio 1 dalį prekių ženklo paraišką pateikusio asmens siūlomų prekių apribojimo pagrįstumą.

57. 2014 m. gruodžio 11 d. Sprendime *VRDT / Kessel medintim*²⁹ Teisingumo Teismas nusprendė, kad nagrinėjamas prekių tikslo ir paskirties kriterijus yra kriterijus, pagal kurį galima pakankamai tiksliai apibrėžti paraiškoje įregistruoti prekių ženklą kaip Europos Sąjungos prekių ženklą nurodytų prekių pakategorę, taip tenkinant Reglamento Nr. 207/2009 43 straipsnio 1 dalyje nustatytą aiškumo reikalavimą³⁰. Kaip netiesiogiai matyti iš minėto sprendimo 39 punkto³¹, Teisingumo Teismas patvirtino Bendrojo Teismo Sprendime *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)* suformuotą jurisprudenciją, kad nagrinėjamos prekės ar paslaugos tikslas yra lemiamas kriterijus apibrėžiant prekių ar paslaugų pakategorę, nes vartotojas pirmiausia ieško jo specifinius poreikius tenkinančios prekės ar paslaugos³².

58. Mano manymu, niekas nedraudžia taikyti Teisingumo Teismo 2014 m. gruodžio 11 d. Sprendime *VRDT / Kessel medintim*³³ atliktos analizės dėl prekių pakategorės apibrėžimo pagal Reglamento Nr. 207/2009 43 straipsnio 1 dalį taikyti šio reglamento 42 straipsnio 2 daliai. Man atrodo, kad prekių pakategorės apibrėžtis, neatsižvelgiant į tai, ar tai protesto, ar ribojimo atvejis, turi būti grindžiama vienodais kriterijais taip, kad vertinant galimybę suklaidinti, būtų galima palyginti pagal tuos pačius kriterijus apibrėžtas nagrinėjamas prekes.

59. Taigi, atsižvelgdama į šias aplinkybes, manau, kad Teisingumo Teismas turėtų patvirtinti taisykles ir principus, kuriuos Bendrasis Teismas nustatė Sprendime *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)* ir Sprendime *Mundipharma / VRDT – Altana Pharma (RESPICUR)*, siekdamas apibrėžti prekių ir (arba) paslaugų pakategorę taikant Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalį.

60. Dabar reikia įvertinti pirmojo apeliančios nurodyto pagrindo, kurį sudaro dvi dalys, pagrįstumą.

b) Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su neteisingu metodu, skirtu atskirai prekių pakategorei nustatyti, taikymu

61. Primenu, kad pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliančė teigia, jog skundžiamo sprendimo 34 punkte Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai vertino, ar yra atskira prekių pakategorė, remdamasis tik *Taiga* pateiktuose naudojimo įrodymuose nurodytomis prekėmis. Jos manymu, Bendrasis Teismas turėjo išnagrinėti, ar ankstesnis prekių ženklas buvo įregistruotas pakankamai didelei prekių kategorijai, kad ją būtų galima suskirstyti į kelias atskiras pakategores.

62. Manau, kad ši dalis nepagrįsta.

²⁹ C-31/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2436.

³⁰ Žr. šio sprendimo 37 punktą.

³¹ Šiame punkte Teisingumo Teismas aiškiai remiasi 2013 m. lapkričio 8 d. Sprendimo *Kessel / VRDT – Janssen-Cilag (Premeno)* (T-536/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:586) 48–50 punktais. Šiuose punktuose patvirtinami Bendrojo Teismo to sprendimo 43–47 punktuose pateikti argumentai.

³² Žr. šio sprendimo 29 punktą.

³³ C-31/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:2436.

63. Ankstesnio prekių ženklo savininkui įrodžius, kad jis iš tikrųjų naudojamas daliai prekių, kurioms įregistruotas, klausimas, ar šios prekės priklauso pakategorei, kuri gali būti laikoma atskira, turi būti vertinamas *in concreto*, pirmiausia atsižvelgiant į šias prekes. Taigi, reikia ne abstrakčiai apibrėžti prekių pakategores, bet įvertinti prekes, kurioms iš tikrųjų buvo naudojamas ankstesnis prekių ženklas, atsižvelgiant į šio prekių ženklo registracijos paraiškoje nurodytą prekių kategoriją.

64. Išnagrinėjus skundžiamo sprendimo 33 ir 34 punktus reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas laikėsi tokio požiūrio. Iš šio sprendimo 33 punkto matyti, kad Bendrasis Teismas išnagrinėjo, ar *Taiga* pateiktuose naudojimo įrodymuose nurodytos prekės sudaro atskirą pakategorę „25 klasės prekių [kaip jos suprantamos pagal Nicos sutartį] *atžvilgiu*“, t. y. atsižvelgiant į bendresnę ankstesniu prekių ženklu žymimų prekių kategoriją. Skundžiamo sprendimo 34 punkte darydamas išvadą, kad šios prekės „bet kuriuo atveju negali būti laikomos „iš esmės skirtingomis“, kaip tai suprantama pagal [Sprendimą *Reckitt Benckiser (Ispanija) / VRDT – Aladin (ALADIN)*]“, Bendrasis Teismas tinkamai įvertino prekes, kurių atžvilgiu įrodytas ankstesnio prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų, atsižvelgdamas į bendresnei drabužių, kuriems šis prekių ženklas buvo įregistruotas, kategorijai priklausančias prekes.

65. Taigi siūlau Teisingumo Teismui atmesti šią pirmojo pagrindo pirmą dalį kaip nepagrįstą.

c) Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su neteisingu metodu, skirtu atskirai prekių pakategorei nustatyti, taikymu

66. Pirmojo pagrindo antrą dalį sudaro du kaltinimai.

1) Dėl pirmojo kaltinimo, susijusio su prekių tikslo ir paskirties kriterijumi

67. Grįsdama savo pirmąjį kaltinimą apeliantė nurodo, kad Bendrasis Teismas neteisingai taikė nagrinėjamų prekių tikslo ir paskirties kriterijų nuosekliai prekių pakategorei, kurią būtų galima laikyti atskira, nustatyti. Ji teigia, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į skirtingus šių prekių tikslus arba į tai, ar jos skirtos daugiafunkciam naudojimui, kad būtų taip identifikuotos, nes ji mano, kad šių prekių naudojimas žmogaus kūnui „papuošti“ ar „apsaugoti“ yra tarpusavyje nesuderinamas.

68. Manau, kad šis kaltinimas yra priimtinas tiek, kiek apeliantė ginčija ne Bendrojo Teismo argumentus dėl prekių, kurių naudojimas iš tikrųjų įrodytas, tikslo ir paskirties, o tai, kaip Bendrasis Teismas taikė tikslo ir paskirties kriterijų, kad apibrėžtų atskirą prekių pakategorę, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 42 straipsnio 2 dalį.

69. Vis dėlto apeliantės suformuluoti kaltinimai man atrodo nepagrįsti.

70. Prekių tikslo ir paskirties kriterijus neskirtas abstrakčiai ar dirbtinai apibrėžti atskiroms prekių pakategorėms, o turi būti taikomas nuosekliai ir konkrečiai.

71. Preke siekiamų tikslų dėl pažangos ir praktinės patirties daugėja. Pavyzdžiui, prausiklis dabar yra ne tik odos plovimo, bet taip pat odos medicininės ir nemedicininės priežiūros priemonė. Taip pat drabužiai, kurie, be savo pirminės funkcijos, t. y. dengti, slėpti ar nuo blogo oro sąlygų apsaugoti žmogaus kūną, atlieka bendrą estetinę funkciją ir prisideda prie vartotojo išorinio įvaizdžio. Jeigu vartotojas ieško nuo lietaus apsaugančio drabužio, nesvarbu – ar viršutinio drabužio, ar kepurės, ar nuo šalčio apsaugančio drabužio, kaip antai apatinių drabužių ar pirštinių bei kojinių, taip pat neatmestina galimybė, kad jis ieško estetiškiausio drabužio. Žinoma, nė vienas šių tikslų negali būti vertinamas atskirai, siekiant nustatyti, ar yra atskira prekių pakategorė. Jeigu jie būtų vertinami atskirai, būtų dar kartą apribotos ankstesnio prekių ženklo savininko teisės išplėsti ir padidinti savo prekių asortimentą. Be to, taip būtų akivaizdžiai atgrasyta nuo teise į prekių ženklą skatinamos paieškos ir plėtos.

72. Taigi skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas, mano manymu, teisingai nesuskirstė drabužių, pagal tai, ar jie naudojami žmogaus kūnui „apsaugoti“, „puošti“, „slėpti“ ar „dengti“, nes tokie skirtingi panaudojimai vienas kito ne tik neeliminuoja, bet ir dera tarpusavyje siekiant šias prekes pateikti rinkai.

73. Vis dėlto pažymiu, kad šie skirtingi tikslai yra veiksnys, į kurį reikia atsižvelgti vertinant atitinkamą visuomenę, jos pastabumo lygį, taip pat galimybę suklaidinti.

74. Atsižvelgdama į šias aplinkybes, siūlau Teisingumo Teismui atmesti šį pirmojo pagrindo antros dalies pirmąjį kaltinimą kaip nepagrįstą.

2) Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su nagrinėjamų prekių pobūdžiu ir savybėmis

75. Antrajame kaltinime apeliantė nurodo, kad Bendrasis Teismas tinkamai neatsižvelgė į tai, kad nagrinėjamos prekės skirtos skirtingai visuomenei ir kad, be to, jos parduodamos skirtingose parduotuvėse, todėl šios prekės skiriasi nuo prašomo įregistruoti prekių ženklo drabužių.

76. Šį kaltinimą reikia iš karto atmesti kaip nepagrįstą.

77. Iš tikrųjų iš mano ką tik išnagrinėtos jurisprudencijos matyti, kad kiti kriterijai nei nagrinėjamų prekių tikslas ir paskirtis, kaip antai visuomenė, kuriai jos skirtos, ar jų tiekimo grandinė, apskritai nėra svarbūs apibrėžiant prekių pakategorę, kuri gali būti atskira. Tokiomis aplinkybėmis negalima kaltinti Bendrojo Teismo, kad šis padarė kokią nors teisės klaidą, kai atlikdamas savo vertinimą neatsižvelgė į šiuos kriterijus.

78. Atsižvelgdama į visus šiuos argumentus, Teisingumo Teismui siūlau atmesti pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą kaip nepagrįstą.

B. Dėl antrojo pagrindo tikslinio nagrinėjimo

79. Teisingumo Teismo prašymu šiose išvadose nagrinėjama tik šio antrojo pagrindo antra dalis, būtent jos trečiasis kaltinimas.

80. Siekdama geriau suprasti šio kaltinimo aplinkybes, pažymiu, jog savo antrajame pagrinde apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai nurodė, kad yra galimybė supainioti prekių ženklus, dėl kurių kilo ginčas. Pirmoji šio pagrindo dalis susijusi su klaidingu nagrinėjamų prekių panašumo ar net tapatumo vertinimu. Šio pagrindo antrąją dalį sudaro trys kaltinimai atitinkamai dėl vizualaus, fonetinio ir conceptualaus žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo vertinimo. Galiausiai antrojo pagrindo trečia dalis susijusi su bendru Bendrojo Teismo atliktu galimybės supainioti vertinimu.

81. Konkrečiai kalbant apie antrojo pagrindo antros dalies trečiąjį kaltinimą, pažymėtina, kad jis pateiktas dėl klaidingo Bendrojo Teismo atliktu conceptualaus žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo vertinimo. Apeliantė iš esmės ginčija Bendrojo Teismo analizę, kurioje šis nusprendė, kad *visoje* Sąjungos teritorijoje nenustatyta conceptualių prašomo įregistruoti prekių ženklo ir ankstesnio prekių ženklo skirtumų ir jie negali neutralizuoti vizualių ir fonetinių žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumų.

82. Grįsdama savo kaltinimą apeliantė nurodo du argumentus.

83. Kalbant apie pirmąjį argumentą, pažymėtina, kad apeliantė ginčija skundžiamo sprendimo 71 punkte pateiktą Bendrojo Teismo analizę, kurioje Bendrasis Teismas konstatavo, kad apeliantei nepavyko įrodyti, jog žodis „taiga“ Pietų Europos vidutiniams vartotojams, taip pat anglakalbiams vartotojams turi konkrečią reikšmę.

84. Apeliantės manymu, ši analizė yra neteisinga. Iš tikrųjų savo Bendrajame Teisme pareikšto ieškinio 18 punkte ji išsamiai pagrindė šį argumentą ir neginčijamai įrodė, kad šis žodis yra šnekamosios prancūzų kalbos dalis, be to, priskiriamas prie bendrojo bet kur Europoje įgyjamo išsilavinimo, atsižvelgiant į geografinės erdvės, kurią nurodo ši sąvoka, dydį.

85. Mano nuomone, šis argumentas yra akivaizdžiai nepriimtinas.

86. Reikia pažymėti, jog skundžiamo sprendimo 71 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad „jokie byloje esantys įrodymai neleidžia teigti, kad kitų nei Šiaurės ir Rytų Europos Sąjungos vidutiniai vartotojai, kurie sudaro pagrindinę Sąjungos vartotojų dalį, žodžiui „taiga“ nedelsiant suteikia konkrečią reikšmę“ ir kad taip yra „Pietų Europos vidutinių vartotojų ir anglakalbių vartotojų atveju“.

87. Vis dėlto iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad tik Bendrasis Teismas yra kompetentingas nustatyti jam pateiktų įrodymų vertę. Todėl įrodymų vertinimas pats savaime, išskyrus jų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurį turi nagrinėti Teisingumo Teismas, nagrinėdamas apeliacinį skundą³⁴.

88. Konstatuoju, kad savo apeliaciniame skunde apeliantė neįrodė ir netgi neteigė, kad skundžiamo sprendimo 71 punkte esantis vertinimas grindžiamas įrodymų iškraipymu. Be to, papildomai pažymiu, kad, priešingai, nei teigia, apeliantė savo ieškinio 18 punkte išsamiai nepaaiškino išdėstytų argumentų.

89. Mano manymu, šis pirmasis argumentas turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepagrįstas.

90. Kalbant apie antrąjį argumentą, pažymėtina, jog apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą dėl to, kad šis nepaisė savo paties jurisprudencijos, susijusios su konceptualaus žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumo vertinimu.

91. Apeliantė mano, kad skundžiamo sprendimo 67 punkte pateikta analizė, kurią atlikęs Bendrasis Teismas nusprendė, kad apeliantė neįrodė, jog sąvoka „taiga“ atitinkamai visuomenei, kurią sudaro *visi* Sąjungos vartotojai, turi aiškią ir apibrėžtą reikšmę, visiškai nepagrįstas Bendrojo Teismo aiškiai nurodyta jurisprudencija, t. y. 2003 m. spalio 14 d. Sprendimu *Phillips-Van Heusen / VRDT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*³⁵. Be to, apeliantė teigia, kad pagal 2013 m. gruodžio 11 d. Sprendimą *Eckes-Granini / VRDT – Panini (PANINI)*³⁶ pakanka, kad žodis suprantamas tam tikroje Europos Sąjungos dalyje, kad būtų galima daryti išvadą, jog tarp žymenų, dėl kurių kilo ginčas, yra konceptualių skirtumų.

92. Išnagrinėjusi šią jurisprudenciją, manau, kad nė vienas iš šių kaltinimų nėra pagrįstas.

93. Dėl pirmojo kaltinimo, susijusio su klaidinga nuoroda į 2003 m. spalio 14 d. Sprendimą *Phillips-Van Heusen / VRDT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*³⁷, naudinga priminti, kad šio sprendimo 54 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, jog konceptualūs žymenų, dėl kurių kilo ginčas, skirtumai gali iš esmės neutralizuoti vizualius ir fonetinius panašumus, jeigu vienas iš nagrinėjamų prekių ženklų „atitinkamai visuomenei“ turi *aiškią ir apibrėžtą* reikšmę, todėl ši visuomenė gali tą reikšmę *iš karto* suprasti.

³⁴ Žr. 2019 m. rugsėjo 5 d. Sprendimą *Europos Sąjunga / Guardian Europe* ir *Guardian Europe / Europos Sąjunga* (C-447/17 P ir C-479/17 P, EU:C:2019:672, 137 punktą, taip pat jame nurodyta jurisprudencija) ir 2019 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Outsource Professional Services / EUIPO* (C-528/18 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:961, 47 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

³⁵ T-292/01, EU:T:2003:264.

³⁶ T-487/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:637.

³⁷ T-292/01, EU:T:2003:264.

94. Noriu pažymėti, kad, atsižvelgiant į Bendrojo Teismo tame sprendime vartojamus žodžius, jis turėjo teisę skundžiamame sprendime padaryti išvadą, jog visiems 28-ių Sąjungos valstybių narių teritorijose esantiems vartotojams žodis „taiga“ *aiškiai* ir *iš karto* nekelia asociacijų su geografija taip, kad šį žodį jie lengvai susietų su borealiniais miškais.

95. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, faktiškai pažymiu, kad 2003 m. spalio 14 d. Sprendime *Phillips-Van Heusen / VRDT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*³⁸ Bendrasis Teismas paminėjo „atitinkamą visuomenę“, nepateikdamas jokios kitos nuorodos ar patikslinimo, nors skundžiamo sprendimo 67 punkte pažymėjo, kad kalbama apie atitinkamą visuomenę, „kurią sudaro visi Sąjungos vartotojai“. Šioje byloje apeliante konkrečiai ginčija šį patikslinimą „visi“.

96. Nemanau, kad pridėdamas šį patikslinimą Bendrasis Teismas nepaisė savo jurisprudencijos arba padarė kokią nors teisės klaidą.

97. Taigi, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 67 punkto, patikslinimu „visi“ siekiama įrodyti, kad reikia atsižvelgti į *visose Sąjungą sudarančiose valstybėse* esančių vartotojų suvokimą. Tai leidžia Bendrajam Teismui atmesti apeliančės argumentą dėl „daugelyje [Sąjungos] valstybių“ esančių vartotojų suvokimo.

98. Bendrasis Teismas taikė savo jurisprudenciją, pagal kurią, „[k]ai ankstesnio prekių ženklo apsauga apima visą Europos Sąjungą, reikia atsižvelgti į tai, kaip prekių ženklus, dėl kurių kilo ginčas, suvokia nagrinėjamų prekių arba paslaugų vartotojas *šioje teritorijoje*“³⁹. Priešingai nei byloje, kurioje priimtas 2003 m. spalio 14 d. Sprendimas *Phillips-Van Heusen / VRDT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*⁴⁰, kurioje atitinkamą visuomenę sudaro Vokietijos vartotojai⁴¹, pagrindinėje byloje, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 38 ir 39 punktų, atitinkamą visuomenę sudaro Sąjungos teritorijoje esantys vartotojai.

99. Galiausiai pažymiu, kad prieš pateikiant nuorodą į 2003 m. spalio 14 d. Sprendimą *Phillips-Van Heusen / VRDT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*⁴² yra parašyta „šiuo klausimu žr.“. Žodžiai „šiuo klausimu“ reiškia Bendrojo Teismo valią remtis tame sprendime nurodytu principu, tačiau jį taikant specialiai šioje byloje. Todėl dėl šių žodžių Bendrasis Teismas neturėjo tokiomis pat žodžiais pakartoti nurodytame sprendime nurodyto principo; atvirkščiai, jis galėjo skundžiamo sprendimo 67 punkte atsižvelgti į šios bylos ypatumus.

100. Šiomis aplinkybėmis man atrodo, kad Bendrojo Teismo negalima kaltinti padarius klaidą dėl to, kad jis rėmėsi 2003 m. spalio 14 d. Sprendimo *Phillips-Van Heusen / VRDT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS)*⁴³ 54 punktu.

101. Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su Bendrojo Teismo 2013 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Eckes-Granini / VRDT – Panini (PANINI)*⁴⁴ nepaisymu, manau, kad ir šis kaltinimas nepagrįstas.

102. Priešingai, nei teigia apeliante, remiantis šiuo sprendimu negalima daryti išvados, jog pakanka, kad žodis būtų suprantamas tam tikroje Sąjungos dalyje, kad būtų galima teigti, jog egzistuoja konceptualūs skirtumai, kurie gali neutralizuoti vizualius ir fonetinius prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, panašumus.

38 Ten pat.

39 Sprendimas 2013 m. birželio 13 d. *Hostel drap / VRDT – Aznar textil (MY drap)* (T-636/11, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:314, 22 punktas) (išskirta mano).

40 T-292/01, EU:T:2003:264.

41 Šio sprendimo 43 punktas.

42 T-292/01, EU:T:2003:264.

43 Ten pat.

44 T-487/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:637.

103. Pirmiausia reikia priminti bylos, kurioje priimtas minėtas sprendimas, aplinkybes.

104. Toje byloje Bendrojo Teismo prašoma išnagrinėti, ar atitinkamai visuomenei, sudarytai iš Sąjungos vartotojų, prašomo įregistruoti prekių ženklo elementas „panini“ konceptualiai aiškiai skiriasi nuo ankstesnio prekių ženklo elemento „granini“.

105. Pirmiausia konstatavęs, kad elementas „granini“ neturi jokios reikšmės, Bendrasis Teismas išnagrinėjo, kokių mastu elementą „panini“ atitinkama visuomenė sieja su konkrečia sąvoka. Šiuo tikslu Bendrasis Teismas išskyrė, pirma, Italijos visuomenę, kuri, jo manymu, elementą „panini“ tikrai gali sieti su bandelėmis arba sumuštiniais, pagamintais iš šių bandelių, ir kuriai žymenys, dėl kurių kilo ginčas, aiškiai skiriasi konceptualiai, antra, ne Italijos visuomenę, kaip antai Ispanijos arba Prancūzijos visuomenę, kuri elementą „panini“ taip pat gali sieti su konkrečia sąvoka, ir, trečia, visuomenę, kuriai šis elementas „panini“ neturi jokios reikšmės⁴⁵.

106. Atlikęs šią analizę Bendrasis Teismas patvirtino Apeliacinės tarybos vertinimą, kad tam tikrose valstybėse narėse, pavyzdžiui, Italijoje ir Ispanijoje, žymenys, dėl kurių kilo ginčas, konceptualiai yra skirtingi, o kitose valstybėse narėse, kuriose elementas „panini“ neturi reikšmės, neįmanoma konceptualiai palyginti žymenų, dėl kurių kilo ginčas⁴⁶.

107. Taigi, priešingai, nei teigia apeliantė, 2013 m. gruodžio 11 d. Sprendime *Eckes-Granini / VRDT – Panini (PANINI)*⁴⁷ Bendrasis Teismas netvirtino, jog pakanka, kad tik atitinkamos visuomenės dalis nagrinėjamą žodį sietų su konkrečia sąvoka, kad būtų galima daryti išvadą, jog egzistuoja konceptualūs skirtumai, kurie gali neutralizuoti vizualius ir fonetinius žymenų, dėl kurių kilo ginčas, panašumus.

108. Tokiomis aplinkybėmis negalima kaltinti Bendrojo Teismo, kad skundžiamame sprendime pažeidė 2013 m. gruodžio 11 d. Sprendime *Eckes-Granini / VRDT – Panini (PANINI)*⁴⁸ taikytas taisykles.

109. Pažymiu, kad skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas iš tikrųjų laikėsi panašios analizės schemos į tą, kurią taikė 2013 m. gruodžio 11 d. Sprendime *Eckes-Granini / VRDT – Panini (PANINI)*⁴⁹, nes jis išnagrinėjo, kokių mastu atitinkama visuomenė, sudaryta, primenu, iš Sąjungos vartotojų, galėjo žodį „taiga“ sieti su konkrečia sąvoka. Bendrasis Teismas pirmiausia išskyrė:

- Šiaurės ir Rytų Europos vartotojus, kurie, *labai tikėtina*, žodį „taiga“ gali sieti su borealiniais miškais ir kuriems žymenys, dėl kurių kilo ginčas, konceptualiai skiriasi⁵⁰;
- kitose Sąjungos teritorijos dalyse nei Šiaurės ir Rytų Europa esančius „vidutinius“ vartotojus, konkrečiai – Pietų Europos ir anglakalbius vartotojus, kurie sudaro pagrindinę atitinkamos visuomenės dalį ir *kurių atžvilgiu neįrodyta*, kad žymenys, dėl kurių kilo ginčas, aiškiai skiriasi konceptualiai⁵¹.

110. Kadangi pagal nurodytą jurisprudenciją žodžio reikšmė turi būti vertinama atsižvelgiant į tai, kaip ją supranta visa atitinkama visuomenė, neapsiribojant vien vartotojų, sudarančių tik atitinkamos teritorijos dalį, suvokimu, skundžiamo sprendimo 73 punkte Bendrasis Teismas atmetė apeliantės argumentą, kad dėl savo reikšmės žodis „taiga“ gali neutralizuoti žymenų, dėl kurių kilo ginčas, vizualius ir fonetinius panašumus. Todėl Bendrasis Teismas negali būti kaltinamas, kad padarė teisės klaidą.

45 Žr. 2013 m. gruodžio 11 d. Sprendimą *Eckes-Granini / VRDT – Panini (PANINI)* (T-487/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:637, 56 punktas).

46 Ten pat, 58 punktas.

47 T-487/12, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:637.

48 Ten pat.

49 Ten pat.

50 Žr. skundžiamo sprendimo 70 punktą.

51 Žr. skundžiamo sprendimo 71 punktą.

111. Atsižvelgdama į visus šiuos argumentus, siūlau atmesti antrojo pagrindo antros dalies trečiąjį kaltinimą kaip iš dalies akivaizdžiai nepriimtina ir iš dalies nepagrįstą.

VII. Išvada

112. Atsižvelgdama į išdėstytus argumentus, Teisingumo Teismui siūlau, nedarant poveikio kitų *ACTC GmbH* pateikto apeliacinio skundo pagrindų priimtinumui ar pagrįstumui arba sprendimui dėl bylinėjimosi išlaidų, atmesti šio apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą kaip nepagrįstą, o antrojo pagrindo antros dalies trečiąjį kaltinimą – kaip iš dalies akivaizdžiai nepriimtina ir iš dalies nepagrįstą.